

kunne stille saadanne yderligere Spørgsmaal, er en Selvfølge. Flertallet finder, at der er Grund til i den Paragraf, som giver den almindelige Regel om sigtedes Afhørelse, udtrykkelig at hjemle disse, i hine specielle Paragraffer, jfr. ogsaa § 821, forudsatte yderligere Spørgsmaal angaaende enkelte Punkter, hvorom tidligere Svar have tiet eller været utydelige. Det er dette, som udtrykkes i Ændringsforslaget Nr. 270. — Ændringsforslaget Nr. 271. supplerer Slutningsregelen i § 821 paa en med Forholdets Natur stemmende Maade. Samtidig med, at al Tvang mod den sigtede til at svare opgives, gør § 821 det til Pligt for Dommeren at gøre den sigtede, der vægter sig ved at svare eller paa anden Maade hindrer Afhørelsen, opmærksom paa, at hans Forhold kan medføre Sagens Forhaling eller vanskeliggøre Forsvaret. Men da saadant Forhold ogsaa muligvis kan faa Indflydelse paa Bevisbedømmelsen, bør Dommerens Pligt udstrækkes til ogsaa at gøre den sigtede opmærksom herpaa, naar der er Anledning dertil. Et Supplement i saa Henseende, saaledes som under Nr. 271 foreslaaet, er ogsaa en naturlig Overgang til den Henviisning, der findes i Paragraffens Slutning, til § 981, hvorefter i Underretssager, der paatales af Politimesteren, Vægningen endog kan betragtes som Vedgaaelse af Sigtelsen.

Mindretallet mener, at al fornøden Adgang til supplerende Spørgsmaal indeholdes i Lovforslagets §§ 879 og 911, og at Flertallets Ændringsforslag Nr. 270 og 271 aabne en nærliggende Fare for, at Afhøringen glider over til et inkvisitorisk Forhør.

Flertallets Ændringsforslag Nr. 272 (til § 826 i Kapitlet om Anholdelse) er grundet i den Betragtning, at den, der træffes paa fersk Gerning, straks skal staa til Ansvar for Retten og ikke kan slippe for umiddelbar Paabegyndelse af Retsfølgningen imod ham ved at ophøre med sin forbryderske Virksomhed, — en Sætning, som turde være almindelig anerkendt i fremmede Straffeprocelseslove.

Til § 829 i Anholdelseskapitlet har

Flertallet under Nr. 274. stillet Forslag om at lade udgaa 2det Stykke, da man finder, at de der foreskrevne Beretninger til Overanklageren om Anholdelser, der ingen Følger have haft, ville yolde meget Besvær til Unytte.

Til § 835 (i Kapitel 77 om Fængsling) har Flertallet under Nr. 275 stillet 6 Ændringsforslag, af hvilke nogle vel nærmest kun have formel Betydning, men som dog alle sigte til at ændre de i Lovforslaget fastsatte, efter Flertallets Mening alt for snævert dragne Betingelser for Varetægtsfængslets Anvendelse. Tagne efter Bogstaven vilde flere af disse Betingelser kunne gøre Anvendelsen af Fængsling under Straffeprocessen næsten illusorisk. Dette gælder navnlig om den Bestemmelse, at der skal foreligge „skellig Grund til at *antage*“, medens der fornuftigvis ikke kan fordres mere end grundet Mistanke, og dernæst om den Betingelse med Hensyn til den ene Art af Varetægtsfængsel, at det skal oplyses, at den mistænkte er *i Færd med* at fjerne eller udslette Spor eller paavirke til urigtig Forklaring. Flertallet foreslaar her og paa andre Punkter at bringe Paragraffen i bedre Overensstemmelse med baade det ældre og yngre Kommissionsudkast og med, hvad Forholdene kræve, naar ikke Retsfølgningen skal lammes.

Mindretallet kan ikke skønne, at Lovforslagets Bestemmelser indeholde nogen saadan Fare, som Flertallet befrygter, eller gaa for vidt i at betrygge Sigtede mod ugrundet og unødvendig Fængsling.

Til samme Paragraf stiller hele Udvalget under Nr. 276 et Forslag om at ombytte den faste legale Tidsfrist for Fængslings Varighed under Efterforskningen med en af Retten for hvert enkelt Tilfælde fastsat — en Ordning, hvis individualiserende Tendens formentlig ogsaa er mere betryggende for den sigtede.

De Ændringer og Tilføjelser, som Lovforslagets § 839 gør til de gældende Bestemmelser om Varetægtsfangers Behandling, bifaldes i det hele. Dog mener Udvalget, at der bør ændres noget i Nr. 4,